

rol Popp de Szatmary (ale cărui acuarele din Oltenia erau doar simple notații la fața locului!) și la arbori redați naturalist (Grigorescu și Andreescu parcă n-ar fi existat niciodată!). Cit despre podul de peste Olt, sub clar de lună, acesta amintea de-a dreptul felul în care, într-un fals pitoresc, se monta pe vremuri *Arleziana*. De observat că, pe scenă, luna face argintie doar apa, dar lasă malurile și dealurile negre de tot, ceea ce este o absurditate din punct de vedere pictural (lupta pentru pictura în aer liber, pentru realismul luminii, pentru reflectarea autentică a razelor soarelui sau lunii, ce se strecoară peste tot, luminind orice porțiune a unui peisaj — par lucruri necunoscute scenografilor!). Singurul decor mai expresiv plastic a fost acela din actul II, tabloul 1 (tabăra haiducilor), unde creasta stincii din dreapta avea o formă decorativă în soliditatea ei,

iar cerul cu nori vineții dădea atmosfera necesară acțiunii.

Tinere, dar nu lipsite de rivnă și talent, scenografele nu au avut o concepție plastică unitară și temeinică, nu s-au gândit la viziunea de ansamblu a spectacolului, nu au căutat adevărata decorativitate scenică, bazată pe adevăr și stilizare, după cum nu au colaborat în mod inspirat cu regia și coregrafia, nu au ținut seamă de reinterpretarea modernă a folclorului, întreprinsă de compozitoarea baletului și de coregraf; și din toate acestea se trage nereușita lor. În trecut, o asemenea nereușită era ceva curent, dar astăzi, în urma progresului semnalat, ea este mult mai regretabilă. O spunem, sperînd să se răspundă în viitor, și de către cele două autoare ale scenografiei baletului *Haiducii*, cu înfăptuirii vrednice de cerințele timpului nostru.

Petru COMARNESCU

clar...

CONSTRUCȚIA PIESEI. — Ritmul descendent al acțiunii, caracterul de lămuriri suplimentare, de detalii, în special în actul III, diluiază uneori conflictul, piesa alunecînd într-o operă narativă scrisă în formă de dialog. Scene ca, de exemplu, aceea în care Nică demonstrează Rariței (de ce tocmai el, care este un personaj net pozitiv?) în ce constă noul standard de viață al unui colectivist, nu au nici o justificare dramatică.

(Lica Paulescu, în *cronica la Inima noastră — Teatrul de Stat Brăila*. „Înainte”, Brăila, nr. 3565 din 11.V. 1956).

REALIZAREA CARACTERELOR. —

Eroii piesei demonstrează, fără îndoială, multe din însușirile cele mai caracteristice ale celor ce lucrează în redacțiile noastre. Păcat că numai prin unul din toți acești ziariști, redactorul-șef Cerchez, autorul a realizat ceea ce se numește „un caracter”, în timp ce ceilalți se aseamănă mai mult cu schițele pentru un tablou cărora artistul nu le-a pus toată lumina și umbra necesare.

(Lucia Bogdan, în *cronica la Ziariștii — Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Studio)*. „Munca”, nr. 2846 din 18.XII.1956.)

...obscur

ÎNGĂDUINȚĂ. — Acțiunea spumoasă, se dovedește îndeajuns de îngăduitoare cu spectatorul.

(Eugen Atanasie, în *cronica la Ce înseamnă să fii onest de Oscar Wilde — Teatrul Național Craiova*. „România liberă”, nr. 3811, din 10.I.1957.)

SIMPLU = NEADEVĂRAT? — Întimplarea tratată este simplă, dar personajele sînt vii, adevărate...

(Paul Mihail Ionescu, în *cronica la Nota zero la purtare — Teatrul de Stat Galați*. „Viața Nouă”, nr. 3728 din 18.XI.1956.)

AMUZAMENT. — Sînt amuzanți pantalonășii cu fundulițe colorate ai Marghioliței, și amuzantă M. Munteanu măcar că ea a apărut la „vedere” într-o rochie roz, care dacă nu ne înșelăm a fost confecționată din mătase de plapumă.

(D. Căpitanu, în *cronica la Piatra din casă și Răfuiala — Teatrul de Stat Petroșani*. „Steagul Roșu”, Petroșani, nr. 2240 din 9.XII.1956.)